

Nữ Kê Tác Quái

Thanh Mai

Xem trong Youtube có 1 clip video ngắn về con gà mái đá lộn với gà trống làm Hưng tự nhiên lan man nghĩ về quá khứ. Nhiều kỷ niệm buồn vui ùa về và anh đã bật cười khi nghĩ đến cô bạn cùng tuổi Đinh Dậu "Nữ kê tác quái" của mình.

Thời trung học, đôi khi rảnh rỗi Hưng thường theo người bạn thân là Duy đến quán bi da gần nhà Duy chơi. Những lần Hưng đến vào chiều tối hoặc cuối tuần đều gặp một cô nhóc coi quán chắc là con chủ bàn. Mỗi khi quán vắng khách, cô nàng không ngồi trong quầy tính tiền mà, tỉnh như ruồi, vừa chơi bi da vừa huýt gió tưng bừng. Cô ta chẳng những xem đối thủ không ra kí lô gì mà còn xem đàn ông con trai đang chơi ở vài bàn bên cạnh như tàng hình. Nếu không có giọng nói trong trẻo, mái tóc bom bê, khuôn mặt trái soan và... một chút gì nhú nhú sau lớp vải áo không ai biết đây là một cô gái.

Hưng tò mò thắc mắc hỏi Duy:

- Mà biết con nhỏ này không?
- Học bên Nữ trung học đó. Có hôm tao đi ngang trường Nữ gặp nó mặc áo dài, trông ...chẳng giống ai!
- Học lớp mấy? Ban gì vậy?

Duy nhún vai trả lời tỉnh queo:

- Biết làm chi. Chẳng có gì hấp dẫn!

Phần đông thanh niên con trai thường đánh giá phái nữ qua dung nhan và thân hình bên ngoài có thu hút, có xinh đẹp hoặc hấp dẫn không. Hưng thì khác, anh không thích con gái ồng ẹo, điệu đàng nhưng anh không cãi với Duy mà nói lảng:

- Con nhỏ chơi bi da khá đấy chứ. Vừa rồi tao thấy nó quẹt cho đối thủ mấy cái râu xanh. Trông bộ dạng giống "Nữ kê tác quái" quá!
- Xì! Chủ bàn có bàn để dợt mà không chơi giỏi sao được. Chẳng có gì lạ!

Hưng hơi ngạc nhiên khi thấy thái độ của bạn mình có vẻ khó chịu, cay cú, không cảm tình với cô nhóc chủ bàn này. Không ưa mà sao Duy cứ hay rủ Hưng đến đây chơi chứ không đi quán bi da khác, và nhiều lần Hưng bắt gặp thằng khỉ này "địa" cô ta. Chẳng lẽ hắn có gì va chạm với cô nhóc này chẳng? Vài hôm sau mới biết lý do khi Duy đến trả tiền giờ, cô nàng cười cười chọc:

- Sao? Về nhà có bị mẹ la cái mặt như mèo không? Công nhận mặt ông mọc râu xanh hợp ghê nơi.

Hưng thấy rõ mặt thằng bạn mình đỏ rần lên tận mang tai. Hắn ấp úng:

- Rửasạch rồimá không có ...la.....Chờbữa nào...rảnh phục thù nha!

Rồi như vừa tìm ra một giải pháp cứu nguy, Duy quay lại chỉ vào Hưng nói:

- Dám đấu với bạn tui không? Nó là cao thủ đó nghe.

Hưng bắt ngờ, giật mình. Thằng khỉ này nghĩ sao mà muốn kéo mình xuống nước với nó. Tự dưng anh cũng ấp úng:

- Tui...tui... cũng chưa... rảnh. Hẹn... bữa khác đi...

Con nhỏ nhìn Hưng như đánh giá rồi cười cười có vẻ khi dễ:

- Địch thủ này hờ? Nếu thua phạt quẹt râu mỗi điểm một cái chịu không?

Hưng chưa kịp trả lời thì Duy vội gật đầu đồng ý ngay. Hưng chơi với, chẳng biết nói sao nữa, kéo bạn ra khỏi quán và cần nhân:

- Thằng khỉ khi không mày đẩy qua cho tao? Tao chỉ chơi ngang cơ với mày thì làm sao mà ăn nó được? Mày bị thua hỏi nào vậy sao tao không biết?

Duy cười hì hì:

- Tuần trước rủ mày đi chơi với tao mà mày bận nên tao đi tới đó một mình. Gặp lúc tiệm vắng khách "êm" đang chơi bi da với thằng em nên tao hứng chí rủ chơi. Ai ngờ tự dưng bị quê cơ thua sát nút, "được" em quẹt cho hai cái râu! Hi Hi! Mày đừng lo, đường cơ của em còn yếu lắm mày cứng cựa hơn tao, ăn là cái chắc. Tao sợ mình lỡ quê cơ nữa thì sỉ nhục cánh đàn ông tui mình nên mới nhờ đến mày đó.
- Bữa giờ tao thấy em đấu với mấy người nhưng toàn là thắng chứ chưa thua lần nào. Sao tao nghi quá!

- Mấy tên đó chắc nhường cho phụ nữ hoặc cũng bị quê cơ như tao. Mà thi khác, chẳng bao giờ rung động trước phụ nữ thì lo gì. Tao cá là mày thắng chắc. Nếu mày thua tao chịu công mày đi khắp trường.

Đúng là không có cái đại nào giống nhau nên Hưng đã nghe lời dụ khị của thằng bạn thân mình.

Vào một ngày... không đẹp trời, Hưng thi đấu bi da với cô nàng. Cô ta giao hẹn:

- Đấu 3 ván, mỗi ván 30 điểm, ai thắng hai thì coi như thắng. Hồi đó tui nói ai thua bao nhiêu điểm thì bị quẹt bấy nhiêu râu nhưng giờ đổi lại chỉ bị quẹt tọng trưng 3 cái thôi nhưng phải để 1 giờ sau mới được chùi. Chịu không?
- OK! Chấp đánh trước đó.

Cô nàng thoa phấn trắng vào tay và khởi đầu lấy 5 điểm gọn ơ. Hưng hơi giật mình, cách cầm và thụt cơ của địch thủ trông không tệ chút nào. Hưng cũng phản công đi cơ 6 điểm. Duy đứng ghi điểm ra bảng, dơ một ngón tay tỏ ý khen ngợi và nháy nháy ra ý nói thấy chưa tao nói mày sẽ thắng đâu có sai. Địch thủ tiếp tục lấy 5 điểm và để lại mấy viên bi nằm ở vị trí hơi khó, nên đến phiên Hưng thì bị trật lất không được điểm nào. Cô nàng cũng trật theo. Cứ thế cơ qua cơ lại lúc nào cô nàng cũng dẫn đầu bảng và hiệp đầu Hưng bị thua chỉ có vài điểm.

Vào hiệp hai, Hưng thắng lại nên phải đấu hiệp kết. Tạm nghỉ giải lao vài phút, Duy đưa chai nước xá xí cho gà nhà uống và nói:

- Tao thấy đường cơ địch thủ thua mày chắc! Em không biết đánh gom bi mà đánh cho trúng lấy điểm thôi. Mày thấy em đi cơ nhiều nhất chưa tới 10 điểm không?
- Ủ! Và chơi có vẻ không đều tay, trật cả những cú "giò gà" banh nằm xa.

Duy cười tươi rói cứ như đã thắng, vỗ vai Hưng:

- Mày giỏi lắm! Cho em biết thế nào là lễ độ. Nữ kê mà dám tác quái, gà mái đá gà cồ không chết cũng bị thương.

Vào hiệp kết này, chẳng hiểu đâu chui ra mấy tên khách chơi bi da tò mò đến xem trận đấu. Cứ cô nàng đánh trúng được điểm là bọn họ vỗ tay rần rần. Sự cổ vũ làm địch thủ của Hưng lên tinh thần thấy rõ, đánh sao cũng trúng, giống như bà nhập. Đã vậy, thằng bạn thân là kẻ bày trò xúi Hưng đấu cũng phản bội, trở cờ vỗ tay những cú trúng banh hay của địch thủ. Chính hấn làm Hưng tức anh ách và khởi nói cũng biết ai thắng hiệp cuối này.

Đến màn gây cản nhất là cá độ phạt quẹt râu. Con nhỏ chẳng dung tình gì cả - mà có tình đâu để dung - lấy ngón tay ngoáy vào cục lơ xanh thật kỹ cho thấm nhiều bột xanh rồi đến trước mặt Hưng đồng dục ra lệnh:

- Nhắm mắt lại.

Trời ơi quá xấu hổ nhưng có chơi có chịu! Hưng đành đứng đó nhắm mắt chịu trận. Cô nàng xoa ngón tay phấn xanh trên đầu mũi của Hưng trước, rồi quẹt thêm cho anh hai vệt dài trên má. Diễn biến chỉ có mấy giây đồng hồ mà sao Hưng thấy nó dài như vô tận. Đám khán giả và cả thằng khỉ Duy đều phá ra cười ồ chẳng dứt. Hưng chỉ muốn kiếm cái lỗ mà độn thổ cho rồi. Nhưng Hưng cũng không thể ngờ được khi cô nàng xoa phấn trên chóp mũi của anh, một cảm giác như điện giật và luồng điện đó chạy thẳng vào tim khiến anh choáng váng, mắt cả hồn vía.

Hưng đứng đó như trời trồng cho đến khi nghe tiếng cô nàng đồng dục lần nữa:

- Xong rồi đó. Bộ muốn quẹt thêm hả? Hi Hi, giống mặt mèo dễ sợ. Nhớ nghe, một tiếng đồng hồ sau mới được rửa mặt đó.

Hưng vẫn chưa lấy lại được hồn vía, cứ đứng đực mặt... mèo không biết đến mấy thế kỷ cho đến khi Duy vỗ vai anh:

- Thôi đi rửa tay đi ông Mèo! Ha ha! Tao trả tiền giờ rồi chờ mày dia. Mày ngồi sau lưng tao giấu cái mặt không ai thấy đâu. Ha ha!
- Mày còn cười nữa ông đập chết bây giờ. Đã xúi đại lại còn chọc quê tao.
- Thì bạn bè có phước cùng hưởng, có nạn cùng chia. Tao thân mày lắm mới cho mày biết cái thú đau thương như thế nào. Ha ha! Có phải được em quẹt râu cũng thích phải không?

May quá lúc Hưng về nhà thì nhà vắng vẻ không ai thấy được cái mặt mèo của anh. Anh vào phòng tắm, nhìn vào gương soi và cũng phát cười với hai vạch râu xanh kéo dài trên má và cái chóp mũi xanh của mình cứ

như mũi chó. Đột nhiên cái cảm giác râm râm lúc cô nàng xoa ngón tay vào mũi anh lại tràn về khiến Hưng lại lảng lảng một cảm giác chưa bao giờ gặp và không thể diễn tả được. Rồi gương mặt láu lĩnh đó lại hiện ra trong gương che mắt cái mặt mèo của anh, nheo mắt như chế diễu. Và lạ là tự dưng Hưng lại thấy gương mặt đó có gì dễ thương, thân thiết vô cùng.

Hưng mang cái cảm giác lạ lùng vào cả trong giấc ngủ đêm đó, vào cả trong trường học sáng hôm sau đến nỗi thằng Duy gặp anh đã trợn mắt hỏi:

- Ê! Mày bị bệnh hay sao mà cái mặt trông "đù" ra vậy? Bị hớp hồn rồi hả?

Rồi nó nhớ ra vỗ đùi la lên:

- Úi da! Tao quên! Mày giờ không phải con người mà là con mèo mướp. Ha ha!
- Cười cái gì mà cười! Mày khom xuống cống tao như lời hứa đi. "Đồ dịch dật"!

Duy cười phá, rú:

- Chiều nay tới đó đánh bi da nữa không?
- Không! Còn mặt mũi gì nhìn người ta nữa.
- Sao mày nhát thế! Tao thua vẫn tới chơi bình thường thấy không?
- Mày là đệ nhất lì nổi tiếng thiên hạ rồi. Tao thì chắc lặn luôn!

Nói thì nói thế nhưng Hưng chỉ lặn được một tuần. Cái cảm giác nhớ nhớ gương mặt lém lỉnh của Du (tên cô nàng) làm anh chịu không nổi phải rú Duy:

- Ê! Rảnh không chiều tan học đi đánh bi da mậy?

Duy cười bí hiểm:

- Tao biết thế nào mày cũng đổi ý mà. Giống tao đó! Bị em bỏ bùa rồi.

Vậy là cả hai tên "trúng bùa" cứ khi nào rảnh rang và có tí tiền là đến quán bi da nhà nàng chơi cho đỡ... nhớ. Cô nàng thì cứ hồn nhiên coi hai chàng như ruồi, và đôi khi chẳng thèm liếc nhìn hay chọc ghẹo cứ như chưa quen biết mới ức chứ!

Được ít lâu thì xảy ra biến cố lớn của cả nước, mọi chuyện đều xáo trộn. Duy và gia đình di tản ra nước ngoài. Hưng còn kẹt lại nhưng mọi ước mơ và hoài bão bị dập tắt. Quán bi da đóng cửa, chẳng có tin tức gì về Du nữa. Vì tình hình nhiễu nhương và rối ben của đất nước, sau khi tốt nghiệp lớp 12 Hưng nộp đơn thi vào trường cao đẳng sư phạm Nha Trang tỉnh nhà. Anh đậu vào lớp Toán Lý của trường. Vì là lớp chuyên Toán Lý nên học sinh nam chiếm đa số và phần nhiều là bạn học cùng trường Võ Tánh. Nhóm nữ chỉ lèo tèo chục mạng, người nào người nấy lạ hoắc chỉ trừ một cô nàng quen mặt là Du, con "Nữ kê tác quái" đã từng làm Hưng điều đứng!

Học chung lớp, gần gũi với Du mỗi ngày, Hưng âm thầm quan sát và tìm hiểu thêm. Du cùng tuổi Đinh Dậu với Hưng. Cô nàng là một con gà mái năng động, thích chọc phá bạn bè đúng y lời anh ví ngày nào là "Nữ kê tác quái". Tính Du rất tự nhiên, dễ hòa đồng với bạn bè, nghịch ngợm vô cùng, và học không tệ. Cô nàng còn là một cao thủ cờ tướng hạ luôn mấy tay con trai trong lớp. Mấy cô bạn kia ai cũng đi đứng, ăn mặc thướt tha yếu điệu nhưng Du thì chạy nhảy và chẳng chú ý đến bề ngoài của mình, đặc biệt là nói cười và đối xử với tất cả bạn bè nam nữ như nhau, chẳng e dè hay khách sáo gì cả. Nói như vậy để thấy là dưới con mắt của Du, Hưng chỉ là một bạn học bình thường chẳng có gì đặc biệt. Hưng không phải là kẻ nhát gan không dám tỏ tình với Du nhưng vì anh nghĩ đến bản thân mình còn chưa tự lo được... Thôi đành mang mối tương tư trong lòng chỉ có trời biết và anh biết mà thôi.

Cũng đến ngày ra trường nhận nhiệm sở. Đa số phải đến dạy ở những vùng rất xa xôi thậm chí đến những địa danh chưa hề nghe như Phong Hậu, Lỗ Rong... mà có bạn cà rớn nói Lỗ Rong ở trong lỗ rún. Có 5 người trong lớp Hưng vì "lý lịch xấu" gia đình dính dáng đến quân đội hoặc chính quyền cũ nên bị "mất dạy" tức không cho đi dạy, trong đó có Du vì cha là sĩ quan của quân lực Việt Nam Cộng Hoà. Còn Hưng bị phân công đi dạy tận một "hóc bà tó" ở Bình Tuy, một năm chỉ về thăm nhà được vài ngày. Nghe bạn bè nói Du "mất dạy" đi làm hợp tác xã, và sau đó đi vượt biển không thành đang bị tù ngoài Tuy Hòa. Tội nghiệp cô bạn gầy còm nghịch ngợm không biết rồi có dịp gặp lại không, Hưng chỉ còn biết thầm cầu chúc cho cô nàng sẽ gặp được nhiều may mắn trên đường đời vì chính Hưng tương lai cũng đang đang mù mịt trong ngõ cụt.

Đi dạy được một năm thì hoàn cảnh Hưng có thay đổi lớn. Gia đình lo cho anh đi vượt biển, chuyến đi may mắn thành công Hưng tới được Philippines. Sau hơn một năm ở Philippines học Anh ngữ, Hưng được đi định cư ở tiểu bang California, Hoa Kỳ nhờ một người quen cũ của gia đình bảo trợ. Anh vui đầu vừa làm vừa học

không có thời gian để nghĩ đến gì khác và sau 4 năm tốt nghiệp kỹ sư computer với điểm ra trường rất cao. Hưng được nhận vào làm ở một bệnh viện, lương cao và nhiều phúc lợi. Anh giúp đỡ cho gia đình còn ở quê nhà, làm giấy bảo lãnh cho các em từ Việt Nam và vài năm sau khi đi làm anh cưới vợ, có 2 con trai gái đề huề.

Nhưng càng ngày giữa hai vợ chồng càng có nhiều khoảng cách và xung đột như cơm bữa. Từ vì nói tuổi Đinh Dậu nếu sanh vào những tháng "ky" Âm lịch thì cuộc đời sẽ thay đổi hai lần về vấn đề tình duyên và hạnh phúc. Không biết cuộc tình cầm thú học trò có được tính là một không? Cuộc tình thứ hai của Hưng và vợ đã dẫn đến ly dị, anh được quyền nuôi dưỡng 2 con.

Hưng là người rất tốt! Ngoài việc lo cho gia đình con cái, Hưng còn lo cho bạn bè cũng như đồng hương. Thời giờ rảnh rỗi anh tham gia rất nhiều sinh hoạt hội đoàn. Nhờ nhiệt tình, vui tính, biết đàn guitar và có giọng hát rất hay nên mọi người đều thích và yêu mến anh. Giới phụ nữ cũng mê anh không ít nhưng Hưng chỉ thấy lòng nguội lạnh, chẳng thiết tha gì đến chuyện kiếm thêm một mối tình. Đôi khi gặp một gương mặt, một bóng dáng giống cô bạn ngày xưa, anh cũng chỉ thấy lòng thoáng xao xuyến, băng khuông vài phút rồi cũng quên ngay.

Một hôm ở sân chơi tennis, Hưng gặp và quen được một cặp vợ chồng cũng dân Nha Trang. Sau khi nói chuyện hỏi han nhau, hóa ra người phụ nữ ấy là em ruột của Du. Theo lời cô em, Du đã lập gia đình, có hai con, đang sống ở Minnesota. Hưng thật tình mừng cho bạn đã sang được Mỹ và tình cảm xưa bỗng dưng sống dậy khiến anh cứ nghĩ đến Du, không biết bây giờ có thay đổi gì không? Có bao giờ nghĩ hoặc nhớ đến đã có một người bạn là anh không? Rồi Hưng lại nghĩ đến Du đang có gia đình, dù là muốn liên lạc để thăm hỏi cũng không tiện nên anh lại nén lòng mà gạt nó qua một bên.

Rồi cũng tình cờ, mấy tháng sau Hưng lại gặp được Duy và vợ con đang đi dạo Phước Lộc Thọ. Duy đang sống ở Pháp, đây là lần đầu tiên đưa vợ con qua Mỹ du lịch. Sau khi nói vợ đưa con tiếp tục dạo chợ, Duy kéo bạn vào quầy cà phê, cười nói:

- Suýt nữa không nhận ra mày! To con và đẹp trai chẳng giống ngày xưa chút xíu nào!

Hưng cười phá:

- Ý mày nói ngày xưa tao xấu trai hả?
- Chứ sao! Chỉ được cái cao giò thôi chứ bản mặt giống khỉ đột.

Hai người bạn xưa gặp lại, hết hỏi đến cuộc sống hiện nay thì nhắc lại kỷ niệm thời xưa, hỏi han về những người quen cũ, trong đó không thể không có Du. Duy băng khuông:

- Mày có nhớ đến con nhỏ Du chủ bàn bi da "Nữ kê tác quái" hồi xưa quẹt râu mày không? Du bây giờ ra sao rồi nhỉ?
- Mày không thể ngờ là sau bảy mươi lăm, Du học chung lớp sư phạm với tao. Giờ cũng qua Mỹ rồi, tao gặp được em gái Du mấy tháng trước cho biết.

Duy hăm hở:

- Vậy à! Có liên lạc với cô nàng chưa? Có số phone không?
- Không! Có gia đình rồi liên lạc làm chi mắc công chồng em bán thì sao. Mà sao mày có vẻ mừng dữ vậy?

Duy cười nhỏ thú nhận:

- Giờ tao nói thật với mày hồi xưa không hiểu sao tao thích em. Cũng tại em không đẹp, không như con gái nên tao giấu sợ tụi mày cười tao khùng!
- Hèn chi hồi đó mày cứ tỏ vẻ coi em như rơm rác hén! Ha ha! Nhưng tao biết tổng rồi mà không cho mày biết thôi, thấy mày cứ "địa" em hoài! Sẵn mày thú tội nên tao cũng "tự thú" luôn. Tao cũng thích Du lắm nhưng không cho mày biết.
- Trời! Hai đứa mình đã là tình địch mà sao tao không biết ha? Ờ, mày nói học chung lớp sư phạm với em rồi có của em được không? Em có biết tình ý của mày không?

Hưng lắc đầu:

- Hồi đó khổ lắm, lòng dạ nào mà nghĩ đến chuyện bồ bịch yêu đương. Em thì cứ ngu ngơ nghịch ngợm gặp ai cũng chọc phá. Chẳng biết giờ lớn rồi có thuần và hiền ra tí nào không?
- Nhiều khi tao cũng nghĩ ước gì gặp lại người xưa một lần để xem ngày nay thế nào. Nhiều người nói đừng nên gặp lại người xưa vì sẽ vỡ mộng nhưng mặc kệ, tao đâu thích Du vì dáng hình mà sợ vỡ mộng.

Hưng trầm ngâm:

- Tao cũng vậy! Gặp lại không biết có nhận ra nhau không?

Vậy mà cơ duyên đưa đẩy, 5 năm sau lần gặp Duy, Hưng gặp được Du trong một buổi hội ngộ trường Võ Tánh và Nữ Trung Học tổ chức tại Minnesota. Du không còn còm nhom như xưa nữa mà có da có thịt trông tươi tắn và nhìn vẫn trẻ trung. Nếu không có nụ cười lém lỉnh không thay đổi và cái bằng tên đính trên ngực áo chắc Hưng đã không dám tới nhận người quen. Còn Du vẫn tự nhiên như ngày nào tròn mắt nhìn Hưng cười thật tươi mừng rỡ:

- Hưng đây hả? Trời ơi. Trông bảnh ghê nha, không còn là "Number One" nữa. "Hai đứa mình" cùng nhau "bành trướng" há. Hơn 35 năm rồi mới gặp lại. Mừng ghê!

Chữ "Hai đứa mình" và "Mừng ghê" phát ra từ miệng người xưa làm Hưng xúc động vô cùng! Vậy là trong đôi mắt em anh cũng có chút gì quan trọng đó chứ. Hưng cười vui trả lời:

- Ủ! Mới đó hơn nửa đời người rồi! Chúng ta lại được gặp nhau tận bên nửa vòng kia của trái đất. Không thể nói là trái đất không tròn. Ông xã của Du đâu?
- Du tới đây một mình! Còn người đẹp của Hưng đâu?
- Chia tay rồi. À, Du có nhớ anh chàng hồi xưa hay cùng Hưng tới nhà Du chơi bi da không?

Du cười trả lời ngay:

- Nhớ chứ! Anh chàng số 0 đi với anh chàng số 1 đấy mà. Hai người đi với nhau giống con số 10 lắm đó. Số 0 bây giờ ra sao, sau 75 biến mất tăm chắc đã vượt thoát từ ngày ấy?
- Số 0 đang ở Pháp. Tụi này thỉnh thoảng có gọi thăm nhau và anh chàng mong sẽ có ngày gặp được Du đó!
- Gặp để phục thù quẹt râu hờ? Nghĩ lại ngày xưa vui ghê. Rồi Du trầm ngâm tiếp:
- Từ sau năm 75 Du không đụng đến cây cờ nữa. Sau khi các bạn nhận nhiệm sở đi dạy thì Du vượt biển bị bắt ở tù hai năm. Ra tù ít lâu đi lấy chồng, làm ăn không khá phải xoay đủ nghề. May được Ba của Du mãn tù "học tập cải tạo" vượt biển được mới bảo lãnh gia đình Du qua đây.

Bao nhiêu điều muốn nói, muốn hỏi, quan tâm về cuộc đời của những người bạn gặp lại nhau sau mấy chục năm không thể trao đổi trong mấy tiếng đồng hồ cho đủ, nên Du bảo:

- Chúng ta trao đổi số điện thoại để sau này liên lạc. Còn ngày mai Du sẽ làm một buổi tiệc nhỏ ở nhà, mời Hưng và mấy người bạn tới nhà Du chơi nhé.
- Chắc chắn rồi.

Sân nhà Du rất rộng với thảm cỏ xanh mướt được chăm sóc kỹ lưỡng không chen cọng hoa vàng dại nào. Giữa sân là một bồn hoa lớn với nhiều loại hoa đang đua nhau khoe sắc. Du khoe:

- Công trình của ông xã Du đó.

Phong ông xã Du cũng trạc tuổi, cười hiền mắng vốn với khách:

- Du thích loại bông gì thì mua về cấy đó cho tôi trồng. Không biết chăm bón gì hết, chỉ biết ngồi trên mây mà ngắm thôi.

Du cười phá, phân bua:

- Tại Du bị muỗi mê, vừa ló ra vườn là bị nó bu mà! Ông ấy...xấu máu muỗi chê nên hy sinh là đúng rồi!

Phong cười mắng yêu:

- Mình là tuổi con gà "đi bộ" phải bươi suốt ngày, còn Du tuổi con gà công nghiệp chỉ ngồi chơi trong chuồng chờ người ta làm thịt thôi.

Nhìn ánh mắt đầy yêu thương, cách nói chuyện đối đáp vui vẻ của vợ chồng Du và căn nhà xinh xắn khang trang với khung cảnh nên thơ hữu tình, Hưng rất mừng cho Du đang có một gia đình hạnh phúc, một cuộc sống thoải mái, an nhàn trên đất khách quê người. Anh khen:

- Trước nhà ông bà có cái hồ vừa phong thủy tốt, vừa nên thơ tha hồ hưởng nhàn.

Phong cười:

- Chẳng cần biết về phong thủy! Bọn tôi không bon chen đua đòi, không làm overtime để thì giờ mà sống cho an nhàn là đủ vui rồi.

Du giải thích thêm:

- Hồi mới qua Mỹ tụi này làm overtime dữ lắm! Phần giúp đỡ cho gia đình còn ở Việt Nam, phần tích cóp mua nhà, rồi phần để dành phòng thân. Thấy đồng tiền bên xứ này kiếm dễ dàng và có giá trị hơn bên quê nhà không làm thì uổng phí nên cứ cầm đầu cầm cổ mà làm. Đến khi bạn thân của Phong mới

45 tuổi đang khỏe ru bỗng dưng bị tụt huyết áp chết bất ngờ, tụi này ngộ ra cuộc sống quá ngắn ngủi tại sao phải phí thời gian đi kiếm tiền. Khi chết có đem theo được hay không? Cũng chẳng cần để dành tiền cho con cái vì khi qua Mỹ mình tay trắng, không tiền và cũng không biết nói tiếng Anh, mọi thứ đều phải làm từ đầu. Tụi nó hơn mình rất nhiều, có nền tảng sẵn đâu cần cha mẹ lo nữa. Từ đó hai đứa mình không làm thêm giờ nữa, đúng 8 tiếng là ra khỏi hãng. Chờ vài năm nữa đến 62 tuổi về hưu non đi chơi cho thỏa chí.

- Có lý! Làm cho lắm tấm cũng ở trường! Tôi ủng hộ!

Sau bữa ăn là chương trình văn nghệ nhạc tình mùa thu. Vài anh bạn của Du chơi guitar và con của Du chơi piano rất hay để đệm nhạc cho mấy ca sĩ chưa có tên nhưng... có tuổi. Hưng cũng hát một bài đơn ca và song ca cùng Du. Một đêm nhạc thính phòng bỏ túi tuyệt vời vì nhạc và tiếng hát đều hay, khung cảnh ấm áp, đầy ân tình Hưng không thể nào quên!

Từ đó, thỉnh thoảng Du gửi email hoặc gọi phone thăm hỏi Hưng và còn theo dõi sinh hoạt của nhau qua Facebook. Du lấy tên khác trên mạng hèn chi trước đây Hưng có ý tìm nhưng không thấy cứ ngỡ Du không chơi Facebook.

Những hình ảnh trong trang Face của Du cho thấy hai vợ chồng rất thích đi ngắm cảnh thiên nhiên, băng rừng vượt suối, hái rau lượi cá, sinh hoạt ngoài trời. Ngoài ra còn cùng nhau tâm đầu ý hợp kẻ xướng người họa thơ rất tâm đắc. Du vẫn không đổi tính nghịch phá của thuở học trò. Cô nàng làm thơ chọc ghẹo không chỉ ông chồng mình mà còn chọc vui mọi người từ trẻ đến già, khiến Hưng đọc những câu thơ đối đáp dí dỏm của Du và các bạn mà không nhịn được cười.

Cũng mong đời Du sẽ được mãi vui tươi như thế, "*Nữ kê tác quái, mãi mãi yêu đời*", và Hưng sẽ là một người không thể đi bên cạnh cuộc đời nàng nhưng sẽ... đồng hành từ xa, "dựa hơi" cái tính sáng khoái vui vẻ để đi từ năm Đinh Dậu này đến những năm Đinh Dậu khác.

Thanh Mai